

Sygn. akt V CNP 3/13

POSTANOWIENIE

Dnia 12 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie ze skargi J. K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 12 lipca 2010 r., sygn. akt I C [...]

oraz wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 30 listopada 2010 r., sygn. akt I ACa [...]

w sprawie z powództwa J. K.

przeciwko [...] "P." S.A. w B.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności lub zwolnienie spod egzekucji ,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 listopada 2013 r.,

1. odrzuca skargę

**2. zasądza od J. K. na rzecz [...] "P." S.A. w B. kwotę 2700 zł
(dwa tysiące siedemset) tytułem zwrotu kosztów postępowania
skargowego.**

UZASADNIENIE

Skarga J. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 12 lipca 2010 r. oraz wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 30 listopada 2010 r. została oparta na podstawie naruszenia art. 125 § 1 k.c. oraz art. 840 § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. Ponadto skarżąca zarzuciła naruszenie art. 841 § 1 k.p.c.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku sądu pierwszej instancji jest dopuszczalna jedynie w sytuacjach wyjątkowych, o których mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c., jeżeli strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, chyba że jest lub była możliwa zmiana lub uchylenie wyroku w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych. Zaskarżony wyrok sądu pierwszej instancji w części oddalającej powództwo był orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie, albowiem został zaskarżony apelacją wyłącznie przez stronę pozwaną.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia z punktu widzenia jej wymogów powinna odpowiadać ogólnym wymogom pisma procesowego oraz szczególnym wymogom przewidzianym dla tego środka prawnego w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymogi skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia o charakterze konstrukcyjnym, niezbędne do uznania wniesionego środka za skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w rozumieniu art. 424² § 1 k.p.c. Niespełnienie przez skargę któregokolwiek z wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. skutkuje jej odrzuceniem przez Sąd Najwyższy (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Należy do nich między innymi wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne oraz uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Jeżeli przedmiotem zaskarżenia jest wyrok sądu pierwszej instancji należy wykazać także, że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi.

Obowiązek wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne jest wymogiem odrębnym od powinności przytoczenia w skardze jej podstaw oraz ich uzasadnienia. Wskazanie zatem przez skarżącego przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania, które zostały naruszone przez sąd, w ramach przytoczenia podstawy skargi, nie spełnia jednocześnie wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. W przypadku, gdy skarżący kwestionuje zasadność merytorycznego rozstrzygnięcia sądu to powinien wskazać przepis prawa materialnego, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne.

W skardze wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 30 listopada 2010 r. oraz od wyroku Sądu Okręgowego nie wskazano przepisu prawa, z którym wyroki te są niezgodne. Nie został również spełniony wymóg określony w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało utrwalone stanowisko, że samo stwierdzenie przez skarżącego, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługiwały żadne środki prawne nie odpowiada wymogowi wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było możliwe w drodze innych środków prawnych. W świetle tego przepisu wymagane jest przedstawienie odpowiedniego wyводу prawnego pozwalającego uznać, że skarżący wykazał brak możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia przy pomocy dostępnych środków prawnych. Niewystarczające jest zatem samo stwierdzenie o braku możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych, nie poparte stosowną argumentacją i przytoczeniem właściwych przepisów prawa.

Skarżąca nie uprawdopodobniła także, że na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia poniosła szkodę. W judykaturze utrwalony jest bowiem pogląd, że spełnienie wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. polega na stwierdzeniu przez stronę, że szkoda wystąpiła, wyraźnym wskazaniu jej rodzaju i rozmiaru, a także uwiarygodnieniu tego oświadczenia (por. np.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2007 r., IV CNP 40/07, niepubl.).

Skarżąca nie wykazała także, stosownie do wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5, że w odniesieniu do wyroku Sądu Okręgowego w O. zachodzi wypadek wyjątkowy, związany z niezgodnością z prawem wynikającą z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw

człowieka i obywatela i jednocześnie z przyczyn wyjątkowych skarżąca nie wniosła apelacji od wyroku w części oddalającej jej powództwo.

Z tych względów skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

aw
jw